

medvirke ved en Regulering af Brødpri-
serne. Der blev under Kornlovens Behand-
ling fra vort Parti udtalt et bestemt Øn-
ske om, at der ved denne Lov maatte blive
gennemført en Nedsættelse af Brødpri-
serne. Ministeren vilde den Gang ikke
gaa med til en saadan, men han udtalte,
at han muligvis senere vilde yde sin Med-
virkning til, at en saadan kunde finde
Sted. Nu er der et andet Spørgsmaal,
som i højeste Grad er blevet brændende,
og som maa løses snarest muligt, og det
er Spørgsmaalet om en Smørordning, Fedt-
ordning og Mælkeordning, og det er mül-
ligt, at de Beløb, som Ministeren i sin Tid
kunde tænke sig anvendt til en Brød-
ordning, efter hans Mening nu mere
virkningsfuldt vilde kunne anvendes til
Statens Medvirkning til Gennemførelse af
en Mælkeordning og en Ordning vedrø-
rende Landets Forsyning med Smør og
Fedt. Der blev i Gaar af Venstres Ord-
fører antydet, at der i fornævnte Lovs § 7
fandt en Bestemmelse om, at Regeringen
efter Forhandling med de to Tings Fi-
nansudvalg havde Hjemmel til at yde sin
Medvirkning til en Mælkeordning her-
hjemme, og det er paa høje Tid, at denne
Bestemmelse bliver bragt til Udførelse.
Det er i Øjeblikket næsten umuligt for
Smaafolk at skaffe sig den nødvendige
Føde med de Priser, der haves, og hver
Dag, der gaar, er en ny Uretfærdighed
mod Smaafolk. Der maa paa dette Punkt
snarest skrides ind paa en saadan Maade,
at der virkelig ydes de fattige Hjælp.
Naar man ser hen til den Offervillighed,
der blev vist af Rigsdagen overfor Tje-
nesteændene, kan det ikke være rimel-
ligt, at man overfor de arbejdsløse bliver
ved det, som indeholdes i den nye Lov
om Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser, hvor-
ved der ydes et Tilskud til de arbejdsløse
paa fra 50 Øre til højst 1 Kr. om Dagen.
Det er selvsagt, at de Mennesker ikke kan
leve, selv om de faar dette ekstra Tilskud.
Det er umuligt for dem at skaffe blot
Føden for de Penge, og det kan ikke være
rimeligt, at man vil lade det blive ved det.
Det bør efterfølges af omfattende Pris-
reguleringsforanstaltninger, ellers vil det
være umuligt baade for de arbejdsløse og
for største Parten af Smaafolk — det
gælder baade Folk paa Land og i By —
at faa blot Føden.

Men medens der altsaa paa Købstad-
foreningens Delegeretmøde vedtoges en
Resolution, der tog Sigte paa, at Staten
her skulde gribe ind, fordi det er den
eneste Maade, hvorpaa man kan have Ga-

ranti for, at de Penge, som nødvendigvis
skal til, for at Prisreguleringen kan gen-
nemføres, tages paa rette Maade hos dem,
der har mest Raad til at betale — hvis Kom-
munerne skal gennemføre det, er den umul-
lige kommunale Skatteordning, vi har i Øje-
blikket, en absolut Hindring for, at Skatten
kan blive paalagt i Forhold til Evnen — synes
man desværre i Sogneraadforeningen at
have en noget anden Opfattelse af den Sag.
Indenrigsministeren har forelagt Sagen til
Sogneraadforeningens Eklæring, og den
var til Behandling paa Delegeretmødet
forleden, og efter de Referater, der fore-
ligger, udtalte Formanden, det ærede Med-
lem fra Assens (Klaus Berntsen), blandt
andet følgende: „Det, at Købstadforenin-
gen krævede Udgifterne lagt over paa Sta-
ten, betød jo da ogsaa paa jævnt Dansk,
at den vilde have Skatteyderne paa Landet
gjørt delagtige i Købstædernes store „Dyr-
tidsforanstaltninger“, altsaa uden Hensyn
til, om de bor paa Landet eller i Byen. Ja,
det var dette gode danske Krav, som Køb-
stadforeningen stillede, men det fandt des-
værre ikke Ørenlyd hos Sogneraadfor-
eningens delegerede. Det er nemlig saa-
ledes, at mange af de store Skatteydere,
som nu har søgt deres Tilflugt i Skattely
ude paa Landet, maaské har meget store
Virksomheder inde i Byerne, hvor de beskæf-
tiger eller har beskæftiget et stort Antal
Arbejdere, som nu er blevet arbejdsløse
eller delvis arbejdsløse. Saadan en Skatte-
yder kan ved at bo ude i Landkommunen
unddrage sig sin Andel i Udgifterne ved
de prisregulerende Foranstaltninger, som
den paagældende Kommune skal praktisere,
og lade Købstadkommunen om dem. Det
vil altsaa sigé, at Sogneraadforeningen
synes at være af den Anskuelse: Lad blot
Købstæderne have deres arbejdsløse, lad
dem blot betale Dyrtilshjælpen, og lad os
beholde de store Skatteydere ude paa Lan-
det og tage Skatten af dem! Det er en
Ordning, som maaské kan været meget
rar for Sognekommunerne, men den er i
højeste Grad ubehagelig for Købstad-
kommunerne, og jeg vil derfor haabe, at
Indenrigsministeren ikke vil lade sin Stil-
ling til denne Sag bestemme af, hvad man
mente i Sogneraadforeningen. Hverken
Sogneraadforeningen eller Købstadfor-
eningen er lovgivende Myndighed. Jeg
haaber, at Indenrigsministeren vil gaa til
Lovgivningsmagten og drage Omsorg for,
at de Dyrtilsforanstaltninger, som bliver
gennemført, og de Midler, som skal til
til deres Gennemførelse, bliver tilvejebragt
paa bedst muligé og mest retfærdige